

UZASADNIENIE

Zmiany zaproponowane w projekcie ustawy mają na celu ograniczenie obowiązków koncesyjnych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji. Nastąpił to przez podniesienie progu łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej lub mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu dla instalacji odnawialnego źródła energii (OZE), określonej w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, jako mała instalacja.

Drugim niezwykle ważnym zagadnieniem jest potwierdzenie na poziomie ustawy dotychczasowej praktyki dotyczącej sposobu określania łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej instalacji OZE. Ma to jeszcze większe znaczenie w kontekście perspektywy zmiany kwalifikacji obowiązku - z koncesyjnego na rejestrowy - dla wytwórców energii z OZE w przypadku kilku tysięcy instalacji. Zatem projekt dokonuje ujęcia w przepisach jednego z kluczowych elementów (parametrów) systemu aukcyjnego – „mocy zainstalowanej elektrycznej” danej instalacji, determinującej choćby udział we właściwym koszyku aukcyjnym. Należy także podkreślić, że zaprezentowane w projekcie rozwiązanie zostało wypracowane wspólnie z branżą energetyki odnawialnej, w ramach prac jednego z zespołów roboczych.

Nowelizacja wprowadzi z jednej strony ograniczenie obowiązków dla podmiotów chcących wytwarzać energię z małych instalacjach, z drugiej spowoduje przeniesienie „z urzędu” przedsiębiorców posiadających koncesję, a których instalacje spełniają warunki określone dla małej instalacji, do rejestru wytwórców energii w małej instalacji.

W związku ze znacznym zwiększeniem liczby podmiotów (powyżej 1400), które uzyskają wpis do rejestru wytwórców energii w małej instalacji, zaproponowano zmianę, w art. 11a ust. 1 ustawy, terminu wpisu do rejestru z dotychczasowego 14 dni na 21 dni. Z tych samych względów zaproponowano stosowne przedłużenie terminów o 7 dni w następnym ustępie tego artykułu.

Dla zachowania spójności terminologicznej zaproponowano, aby m.in. w art. 70a ust. 1 we wstępie do wyliczenia wyrazy „w małej instalacji lub w mikroinstalacji” zastąpić wyrazami „w instalacji odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej mniejszej niż 500 kW”.

Dalsze korekty, w związku ze zmianą definicji małej instalacji zaproponowano w następujących przepisach ustawy: w art. 1 w ust. 1 w pkt 5, w tytule rozdziału 7, w art. 136 w ust. 1 w pkt 2, w art. 136 w ust. 3 w pkt 3, w art. 141 w ust. 1 pkt 4, w art. 142 w pkt 3, w art. 143 w ust. 2 w pkt 3 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 143 w ust. 2 pkt 3 lit. b, w art. 145 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 145 w ust. 1 pkt 1, w art. 152 w części wspólnej, gdzie użyte w różnej liczbie i różnym przypadku, wyrazy „mała instalacja” zastąpiono użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „instalacja odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 50 kW i mniejszej niż 500 kW, przyłączona do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu większej niż 150 kW i nie większej niż 900 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest większa niż 50 kW i mniejsza niż 500 kW.

W ocenie wnioskodawcy zmiana definicji małej instalacji nie niesie konieczności zmian w innych przepisach, w tym m.in. w: art. 44 ust. 3, art. 45 ust. 2 pkt 7, art. 70b ust. 3 pkt 6, art. 71 ust. 3, art. 73 ust. 2, art. 75 ust. 4 pkt 4, art. 79 ust. 3 pkt 9.

Trzecim obszarem zmian jest przedłużenie maksymalnego okresu:

- 1) obowiązywania mechanizmu rozliczeń „opustu” w ramach systemu prosumenckiego;
 - 2) obowiązku zakupu niewykorzystanej energii elektrycznej przez mikroinstalacje OZE działające poza systemem prosumenckim;
 - 3) obowiązku zakupu niewykorzystanej energii elektrycznej po stałej cenie albo prawa do dopłaty do ceny rynkowej energii elektrycznej w ramach systemów FIT oraz FIP;
 - 4) obowiązku zakupu energii elektrycznej po stałej cenie albo prawa do dopłaty do ceny rynkowej energii elektrycznej w ramach systemu aukcyjnego
- do dnia 30 czerwca 2045 r.

Należy przy tym wyjaśnić, iż przedłużenie możliwości udzielenia pomocy publicznej w ramach mechanizmów określonych w pkt 3 i 4 liczy się nie maksymalnym terminem realizacji zawartego w nim obowiązku, a maksymalnym terminem udzielenia pomocy publicznej. Termin ten został określony w art. 92 ust. 1 i 5 ustawy. Stąd zgodnie z projektowaną zmianą maksymalny termin udzielenia pomocy publicznej w ramach systemu aukcyjnego oraz systemów FIT i FIP z „30 czerwca 2021 r.” przedłuża się do „30 czerwca 2026 r.”, czyli o 5 lat. Zaprezentowane przedłużenie, jakkolwiek zgodne z zasadami przedłużenia okresu obowiązywania lub rozszerzenia zakresu istniejących programów przewidzianymi w Komunikacie Komisji - Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 (Dz.U. C 200 z 28.06.2014, str. 1—55), wymaga przeprowadzenia dodatkowych działań. Warunkiem możliwości zastosowania ww. przepisów jest uzyskanie pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach z rynkiem wewnętrznym albo uznania przez Komisję Europejską, że zmiany w tych przepisach nie stanowią nowej pomocy publicznej. Projekt w przepisach przejściowych przewiduje regulację zawieszającą stosowanie ww. zmienianych przepisów.

Utrzymanie bieżącego tempa rozwoju projektów energetyki odnawialnej, zwłaszcza fotowoltaicznych i wiatrowych, wymaga utrzymania jasnych, stabilnych ram polityki państwa w zakresie rozwoju odnawialnych źródeł energii. Powyższe stanowi czynnik niezbędny do osiągnięcia celu OZE 2020, a także dla osiągnięcia do 2030 r. 21 - 23% udziału OZE w finalnym zużyciu energii brutto, postulowanego w opublikowanym w grudniu 2019 roku Krajowym Planie na Rzecz Energii i Klimatu. Wspomniany dokument prognozuje niezbędne nakłady inwestycyjne na moce wytwórcze energii elektrycznej w latach 2021-2030 na poziomie 17,6 mld EUR²⁰¹⁶, z czego blisko 75% stanowią nakłady na źródła wiatrowe i fotowoltaiczne.

Aukcyjny system wsparcia należy ocenić jako tani i efektywny z punktu widzenia interesu państwa i odbiorców energii. W wyniku rosnącej konkurencyjności cenowej technologii wiatru na lądzie i fotowoltaiki, stale obniża się wartość udzielanej w ramach aukcji pomocy publicznej, stanowiącej różnicę pomiędzy wartością energii elektrycznej zakontraktowanej w drodze aukcji, a rynkową wartością energii elektrycznej w 15-letnim okresie wsparcia.

W przypadku technologii wiatrowej z dużym prawdopodobieństwem można zakładać, że przy obecnych prognozach cen energii, do budżetu Zarządcy Rozliczeń zwrócona zostanie część zysku z wybudowanych instalacji. Tym bardziej w przypadku dalszego spadku cen energii wytwarzanej w wietrze na lądzie i PV, system aukcyjny służyć będzie zabezpieczeniu oczekiwanego w systemie poziomu inwestycji w nowe moce wytwórcze, bez istotnych kosztów dla budżetu państwa. Przedłużenie systemu aukcyjnego pozwoli na ciągłość korzystania ze sprawdzonego i znanego interesariuszom rozwiązania.

Czwartym zagadnieniem jest określenie długoterminowego harmonogramu udzielania wytwórcom OZE wsparcia obejmującego jako punkt odniesienia cztery kolejne lata. Cel ten osiągnięto przez wprowadzenie delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia określającego ilości i wartości energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, które mogą zostać sprzedane w drodze aukcji w latach kalendarzowych 2022–2026. Ilość i wartość nie będą mogły zostać zmniejszone. Powyższe tworzy przewidywalne ramy rozwoju sektora OZE w następnych latach w ramach wydłużenia okresu obowiązywania systemu aukcyjnego dla wytwórców energii z OZE i ma na celu zapewnienia stabilnej perspektywy inwestycyjnej.

Pozostałe zmiany w art. 1 projektu mają na celu doprecyzowanie przepisów wprowadzonych zmianami do ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568), a dotyczących ustawy. Dlatego też m.in. w:

- 1) art. 70b ust. 12a ustawy zaproponowano nowe brzmienie mające na celu prawidłowe określenie przepisów dotyczących przypadku zabezpieczenia ustanowionego zgodnie z art. 70b ust. 6 w przypadku przekroczenia maksymalnych terminów na wytworzenie po raz pierwszy energii elektrycznej lub pierwszej sprzedaży, przez objęcie przepisem wytwórców, którzy uzyskali przedłużenie terminu, o którym mowa w art. 70ba ust. 1 ustawy;
- 2) art. 70ba w ust. 2:
 - a) w pkt 2 ustawy uzupełniono wniosek, o którym mowa art. 70ba, o określenie okresu o jaki przedłużany jest okres, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. c, co doprowadzi do ujednoczenia elementów wniosku z zakresem postanowienia Prezesa URE, które dotyczyć ma zarówno przedłużeniu terminu spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d, jak i okresu, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. c,
 - b) dodano wymóg dołączenia do wniosku zaktualizowanego oświadczenia, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. c, co stanowi konsekwencję zmiany w pkt 2 i wniosku o wydłużenie okresu, którego to oświadczenie dotyczy;
- 3) art. 79 w ust. 2 doprecyzowano pkt 2 oraz dodano pkt 7 wymóg przedłożenia zaktualizowanego oświadczenia, które zastępuje to złożone uprzednio;
- 4) art. 81 ust. 11 i 12 uzupełniono zmiany wprowadzone uprzednio, a z których wynika że umowy o przyłączenie i harmonogramy ich realizacji powinny być dostosowywane w przypadkach, gdy termin określony w art. 7 ust. 2a pkt 1 z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.), upływa przed końcem terminu określonego w art. 79 ust. 3 pkt 8 z uwzględnieniem ewentualnego przedłużenia tego

terminu na podstawie art. 70ba ust. 1 albo art. 79a ust. 1. Zmiany oprócz uwzględnienia przedłużenia terminów, obejmują również wprowadzenie możliwości dostosowania harmonogramu realizacji umowy o przyłączenie. Powyższe zabezpieczy sytuację podmiotów, których umowy o przyłączenie mogłyby wygasnąć pomimo wydłużenia terminów w związku z sytuacją kryzysową wywołaną epidemią COVID-19;

- 5) art. 92 w ust. 6a ustawy zaproponowano nowe brzmienie mające na celu jednoznaczne sformułowanie przepisu, zgodnie z którym przepisów ust. 1-6 nie stosuje się zarówno w przypadku wytwórców, którzy nie wypełnią zobowiązania z art. 79 ust. 3 pkt 8, jak i wytwórców, którzy uzyskali przedłużenie terminu zgodnie z art. 79a ust. 1 i nie wypełnili zobowiązania w ramach przedłużonego terminu;

Art. 2 projektu wprowadza w przepisach ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne zmiany porządkujące związane z wyłączeniem obowiązku koncesyjnego dla biogazowni rolniczych, w tym pracujących w kogeneracji.

Zmiana w art. 3 projektu dotycząca ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, z późn. zm.), jest odpowiedzią na pojawiające się bariery, które utrudniają dalszy rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii w Polsce. Do kwestii kluczowych, dostrzeganych w powyższym zakresie, którą potwierdzają liczne głosy przedstawicieli branży OZE oraz partnerów społecznych zainteresowanych partycypacją w przedmiotowym sektorze, zaliczyć należy regulacje związane z planowaniem przestrzennym. Jedną z nich jest przepis art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który wskazuje, że „jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie”. Mając na uwadze powyższe należy zatem stwierdzić, że regulacja ta uniemożliwia posadowienie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW bez odpowiedniego uwzględnienia w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego danej gminy, a co za tym idzie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, które mogą być sporządzane dla tej gminy lub jej mniejszych obszarów. Jednocześnie trzeba podkreślić, że procedury zmian studium, jak i planów zagospodarowania przestrzennego są długotrwałe i kosztowne, co znacząco przedłuża proces inwestycyjny. Wyrażając pełne zrozumienie dla potrzeby racjonalnego planowania i gospodarowania przestrzennego, a także kierując się troską o dynamiczny rozwój energetyki odnawialnej w Polsce, zauważono negatywny wpływ przedmiotowego zapisu na inwestycje w odnawialne źródła energii cechujące się najbardziej przyjaznym wpływem na środowisko, lokalną społeczność oraz gospodarkę przestrzenną. Mając na uwadze powyższe, zaproponowano możliwość podniesienia przedmiotowej granicy 100 kW dla wybranych instalacji wykorzystujących odnawialne źródła energii, które nie będzie skutkowało negatywnymi konsekwencjami dla planowania i zagospodarowania przestrzennego w Polsce.

Celem przedmiotowej interwencji regulacyjnej jest zatem podniesienie przedmiotowej granicy 100 kW, zawartej w art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i

zagospodarowaniu przestrzennym do 500 kW dla urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej, z wyłączeniem:

- 1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW;
- 2) urządzeń fotowoltaicznych innych niż wolnostojące.

Propozycja wyłącza ww. ograniczenie dla urządzeń fotowoltaicznych innych niż wolnostojące, do których zaliczają się między innymi najpopularniejsze urządzenia nadachowe ale również droższe i bardziej zaawansowane technologicznie urządzenia fotowoltaiczne zintegrowane z budynkiem (BIPV).

Zaproponowane zmiany stanowią istotny czynnik powodujący ożywienie gospodarcze, który wychodzi naprzeciw oczekiwaniom społecznym oraz przedsiębiorców, stanowiąc istotne rozwiązania w szczególności dla wytwórców energii z OZE oraz całej branży działającej na rzecz rozwoju instalacji OZE.

Jednocześnie ww. rozwiązania staną się skutecznym elementem procesu wychodzenia z kryzysu gospodarczego, związanego z pandemią COVID-19, w którym znaczną rolę przypisuje się rozwojowi energetyki odnawialnej. Z kolei rozwój gospodarczy i aktywizacja lokalnych społeczności mogą przyczynić się do wzrostu gospodarczego i zwiększenia dochodów do budżetu państwa z tytułu nowych inwestycji. Co więcej, w perspektywie rosnących cen energii elektrycznej, stymulacja rozwoju odnawialnych źródeł energii przyczyni się do stabilizacji, bądź nawet obniżania cen energii dla odbiorców końcowych. Zakontraktowane poziomy cenowe na podstawie ofert składanych w aukcjach OZE w latach 2018 i 2019, znajdują się bowiem na bardzo konkurencyjnym poziomie w stosunku do cen energii na rynku hurtowym. Dodatkowo intensyfikacja rozwoju odnawialnych źródeł energii pozwoli na zwiększenie udziału produkcji energii elektrycznej z OZE, co stanowi ważny argument w perspektywie osiągnięcia celów w 2020 r.

Jednocześnie, w ocenie wnioskodawcy zaproponowana zmiana nie będzie skutkowałą negatywnymi konsekwencjami dla obszaru planowania i zagospodarowania przestrzennego w Polsce. Podniesienie przedmiotowej granicy, wskazanej w art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, do 500 kW dotyczy małych instalacji odnawialnego źródła energii, o których mowa w art. 2 pkt 18 ustawy, za wyjątkiem wolnostojących instalacji wykorzystujących wyłącznie energię promieniowania słonecznego do wytwarzania energii elektrycznej. Instalacje PV cechują się jednak przyjaznym wpływem na środowisko naturalne, a także cieszą się największym zaufaniem obywateli spośród wszystkich rodzajów odnawialnych źródeł energii, o czym świadczy dynamiczny rozwój energetyki prosumenckiej. Z punktu widzenia gospodarki przestrzennej, instalacje PV do 1 MW mocy zainstalowanej są neutralne, zaś w poszczególnych przypadkach mogą wpływać na nią dodatnio, zastępując stare systemy centralnego ogrzewania i wody użytkowej. Wykorzystanie tego typu urządzeń stanowi także alternatywę dla zagospodarowania terenów przemysłowych, pogórnich oraz słabej jakości gruntów, a także dachów wszelkich obiektów budowlanych m.in. w urządzeniach nadachowych oraz BIPV.

Projekt przewiduje przepis przejściowy uwzględniający sytuację wytwórców, którzy uzyskali przedłużenie terminu, o którym mowa w art. 79a ust. 1 ustawy i z jego uwzględnieniem wypełnili zobowiązanie, o którym mowa w art. 79 ust. 3 pkt 8 ustawy. Zgodnie z

projektowanymi regulacjami wnioski, o których mowa w art. 184c ust. 1 ustawy, do których dołączono opinię akredytowanej jednostki, o której mowa w art. 77 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 250, z późn. zm.), sporządzaną na podstawie badania przeprowadzonego dla danej instalacji, stwierdzającą zasadność uznania tej instalacji, za instalację, o której mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1a, 2a, 3a, 4a, 6a, 7a, 8a, 9a lub 10a ustawy, w tym datę pierwszego wytworzenia energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, w przypadku wytwórcy, który wypełnił zobowiązanie, o którym mowa w art. 79 ust. 3 pkt 8 ustawy, albo wypełnił to zobowiązanie z uwzględnieniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 79a ust. 1 ustawy, uznaje się za ważne złożone.

Regulacja nie wywiera wpływu na zmniejszenie dochodów budżetu państwa, ponieważ zgodnie z art. 34 ust. 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.), przedsiębiorstwa energetyczne wytwarzające energię elektryczną w instalacji odnawialnego źródła energii o łącznej mocy instalacji odnawialnego źródła energii nieprzekraczającej 5 MW są zwolnione z opłaty koncesyjnej w zakresie wytwarzania energii w tej instalacji.

W zakresie wpływu regulacji na funkcjonowanie mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw wyjaśnienia wymaga, iż prezentowane rozwiązania legislacyjne wychodzą naprzeciw oczekiwaniom społecznym, branży oraz oczekiwaniom lokalnych przedsiębiorców, które kierowane były do administracji rządowej. Powyższy wniosek wynika z faktu istnienia obecnie niewspółmiernie skomplikowanych obciążeń związanych z prowadzeniem działalności regulowanej dla podmiotów o bardzo zbliżonej skali działalności. Obowiązek uzyskania wpisu do rejestru wytwórców energii w małej instalacji jest dla instalacji o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 50 kW i mniejszej niż 500 kW, a obowiązek uzyskania koncesji od mocy zainstalowanej 500 kW i powyżej. Projektowana regulacja ma na celu zniesienie obowiązku uzyskiwania koncesji dla instalacji OZE o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1 MW. Powyższe spowoduje utrzymanie spójności np. z zasadniczym podziałem w systemie aukcyjnym określonym w art. 73 ust. 3 ustawy. Jednocześnie w ocenie wnioskodawcy, niniejsza inicjatywa nie zwiększa ryzyka dla systemu elektroenergetycznego związanego z podniesieniem progu obowiązku posiadania koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w instalacji OZE z 0,5 MW większej niż 1 MW.

Poziom skomplikowania przepisów prawnych, których adresatami są przedsiębiorcy, jak również nadmiar obowiązków administracyjno-formalnych oddziałuje na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa w znacznie większym stopniu, niż na przedsiębiorstwa duże. Jako rozwiązanie powyższego, przygotowano mechanizm rejestracji adresowany dla większej liczby podmiotów eksploatujących małe instalacje odnawialnego źródła energii.

Zakres wprowadzanych w ramach niniejszej nowelizacji zmian, przewiduje:

- 1) zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla Urzędu Regulacji Energetyki, w zakresie obowiązku prowadzenia postępowań o udzielenie, zmianę lub cofnięcie promesy koncesji albo koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne;

2) uproszczenie procedur i zmniejszenie nakładu pracy postępowań wyjaśniających prowadzonych przez Urząd Regulacji Energetyki.

Wprowadzenie powyższych ułatwień dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorców wpisuje się w działania łagodzenia skutków wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemicznego.

Projekt wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 10 i 21 oraz art. 7 ust. 1, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.

Projekt nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt nie podlega obowiązkowi uzyskania opinii organów i instytucji Unii Europejskiej, w tym Europejskiego Banku Centralnego, o którym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).